III, S. 167. Men det må fremhæves, at der findes et overmåde interessant sprogligt Vidnesbyrd om direkte Samhandel mellem Weichseldeltaet og Gotland. Det gotiske Låneord fra Latin, *lukarna-stapa*, »Lysestage«, kommer nemlig igen på Gotland i Formen *lukarna-staki*.

13. Mälarlandet. Et lignende typisk Importland er det svenske Upland, Egnen omkring Søen Mälaren. Hær er der ligefrem overvældende mange Nedslag av Handelsvirksomheden: (a) Først er der Tacitus' Vidnesbyrd, »Germania« c. 44, at Svionerne ejer store Flåder. Det er de eneste Flåder, han omtaler i sin Bog, og det er ikke tilfældigt, at de netop findes hos Svionerne; Landets Natur har været særlig egnet dertil. (b) Mälarlandet er den eneste nordiske Egn, der har indført den hos Saxer og Tyskere gældende Inddeling »*Hundred*«. At det er skeet i Oldtiden, fremgår av Navnet Närding-hundra, »Nerthusdyrkernes Hundred«. (c) Udenfor Mälarens Avløb findes et Farvand *Norr-pada* med det saxisk-tyske Element *paþ* der vistnok stammer fra Iransk. Jfr. Kluge, »Etym. Wörterbuch«, Art. »Pfad«. (d) En svensk »Konge« Frø har ifølge Saxe (441 Müller) indespærret norske Kvinder i et *Horehus*. Det er en tydelig Freysdyrkelse med sakral Prostitution ligesom den, der kendes i Sydvestasien. Vi mindes også Korteln-Skikken på Helgoland, se Nr. 1. (e) Handelspladsen *Björkö* i Mälarens Udløb var i tidlig Middelalder en Stapelplads for den frisiske Østersøhandel. Navnet genfindes ved Finlands Kyst og som Bjarkey i Norge. (f) Björkö blev Udgangspunkt for den svenske *Kristenmission* ved Ansgar.

14. Medelpad. Det nord for Mälarlandet liggende Landskab *Medelpad* fremviser den ellers i nordiske Områdesnavne fuldkommen ukendte Brug av det ovennævnte saxisk-tysk-iraniske Navneled *paþ*, jfr. indisk Landsnavn Dakšina-patha (Dekhan).

Hær er nu givet en lang række Exempler, der sikkert ved nærmere Eftersyn kan øges adskilligt. Det må ønskes, at gottonsk Sprog- og Kulturforskning nu endelig engang vil tage sig av dette forsømte Område.

Eskjær, 28. December 1953. *Gudmund Schütte.*

»GULDHORNENE« I EKSAMENSSKOLERNE

Der er et mærkeligt forhold mellem den stærke brug, der gøres af dette berømte digt i skolerne, og den mangel på omhu, der vises det i skolernes læsebogssystemer, håndbøger i litteratur og digte til skolebrug. Jeg har efterset fem og tyve af den slags værker fra ældre og nyere tid, og det viste sig, at kun ti af gengivelserne stemte med digterens tekst. Af de andre havde ni de samme to meningsødelæggende fejltryk, som vi skal se nærmere på, medens to af dem slet ikke havde »Guldhornene«, og de fire sidste bragte det med andre tekstforvanskninger.

Efter fundet af det første guldhorn begynder en forgæves søgen efter nye skatte:

Deres Haab har bedraget.
De see kun det Muld,
hvoraf de er taget.

Sidste linje giver et fortættet og virkningsfuldt udtryk for de søgendes skuffelse; men i den forvanskede gengivelse hedder det:

hvoraf *det* er taget,

der er rent og skært refererende.

Den anden forvanskning kommer i stedet om de gamle guders andet møde:

Stormenes Sluser
bryde med Vælde.
Over Norges Fielde
til Danmarks Dale
i Skyernes Sale
de forklarede Gamle
sig atter samle.

Forvanskningen består i, at punktummet efter »Vælde« i anden linje flyttes til efter »Dale« i fjerde linje, hvorved forbindelsen mellem »Norges Fielde« og »de forklarede Gamle« afbrydes, og derved tilsløres mindelsen om den åndens susen fra Norge, som digteren gentagne gange blev grebet af.

Den påfaldende omstændighed, at der over for ti rigtige gengivelser står ni med de samme to tekstforvanskninger, viser først, hvor udbredte de er, og fører dernæst til en søgen efter deres fælles oprindelse. Den har jeg fundet i L. C. Sander: »Odeum eller Deklamerekunstens Theorie« 1819, hvis første udgave 1808 endnu havde formen »de«. De følgende udgivere har formodentlig stolet mere på professoren end på digteren, de har i det mindste taget ham til mønster og rettesnor. I en artikel i »Den danske Realskole« nr. 4 1954 har jeg behandlet forholdet udførligere.

Kristian Krarup.

C. HAUCHS GRÆSKE DIGT »SLØRET«

Blandt de bøger, der med Bibliotheca Wegeneriana overgik til Statsbiblioteket i Århus, var C. Hauch: »Lyriske Digte« 1842. Efter det sidste digt er her indklæbet et sammenfoldet halvark med denne optegnelse:

Pausanias lib. III cap. 20 sect. 10 (Tom I. p. 317. Tauch. el. p. 202 Xyland.) fortæller et Sagn, som jeg vilde oversætte — mere i Aanden end efter Bogstaven, saaledes:

»Tredive Stadier fra Sparta staaer Aidos's (Blufærdighedens) Støtte. Den er sat af Ikarios (Broder til K. Tyndareus i Lakedaimon) i denne Anledning:

Odysseus beilede til Ikarios's Datter, den skjønne Penelope. Han vandt hendes Hjerte og Faderens Samtykke, og vilde derpaa hjemføre sin Brud. Men den gamle Ikarios kunde ikke afsee den kjære Pige, og tryglede sin Svigersøn og sin Datter om at fæste Bo hos sig i Lakedaimon. Det var forgæves: Odysseus satte sin unge Hustru paa sin Vogn og drog afsted. Men ogsaa Ikarios besteg sit Fiirspænd, indhentede dem og tiggede atter fra sin Vogn og under Hestenes Løb sin Datter om at blive hos sig. Da vendte Odysseus sig til sin Brud og sagde: Penelope, kjære Hustru, siig mig om Du vil følge Din Husbond til hans Øe eller Din Fader til Dit Ungdoms Hjem. Og Penelope svarede ikke et Ord; kun Sløret faldt ned over hendes Kinder. — Og Ikarios forstod den kjære Datter: han lod hende drage til Ithaka